

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 76.290 van 9 oktober 1998
in de zaak A. 80.508/XII-1624.**

In zake : Rupert ZWONIMIR "CITY TAXI",
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Leopold I straat 19

tegen :

Het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de
gouverneur van de gouverneur van de provin-
cie WEST-VLAANDEREN.

tussenkomen partij :

de stad KORTRIJK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VAN DORPE,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Beverlaai 10.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Rupert ZWONIMIR op 1 oktober 1998 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 28 september 1998 van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen waarbij het beroep tegen de beslissing van 18 juni 1998 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk houdende intrekking van zijn vergunningen voor het exploiteren van een taxi-dienst wordt verworpen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 2 oktober 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 oktober 1998 om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
D. VAN HEUVEN, die verschijnt voor verzoeker, van
adjunct-adviseur V. BOERJAN, die verschijnt voor de
verwerende partij, en van Advocaat B. VAN DORPE, die
verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
B. THYS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de stad Kortrijk met een ter
terechtzing neergelegd verzoekschrift vraagt om in
het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

1. Overwegende dat verzoeker, uitbater van het
bedrijf "City Cars", houder is van drie vergunningen
voor het exploiteren van een taxidienst met een bepaald
voertuig, waarvan twee (de vergunningen afgeleverd op
14 december 1995 en op 11 januari 1996) met een bewijs
voor het innemen van een standplaats op het openbaar
domein en een derde, afgeleverd op 11 april 1996 voor
het voertuig nummer FBB 876, waarmee geen standplaats op
de openbare weg mag ingenomen worden; dat de burgemeester
van de stad Kortrijk met een brief van 7 april 1998
aan verzoeker medegedeeld heeft dat het college van
burgemeester en schepenen in vergadering van 2 april
1998 kennis had genomen van een aantal hem door de
politiecommissaris gesignaleerde inbreuken op de taxi-
wetgeving en van een strafrechtelijke veroordeling van
verzoeker, dat het college dienvolgens van oordeel was
dat verzoeker "als vergunninghouder en als taxichauffeur
niet langer de nodige waarborgen (bood) voor wat betreft

de maximale verzekering van de veiligheid van de te vervoeren personen" zodat de intrekking overwogen werd van de vergunningen voor het exploiteren van een taxidienst en van het bijhorende bewijs om zijn exploitatie te mogen verzekeren vanaf op de openbare weg gelegen standplaatsen en dat verzoeker zou opgeroepen worden om zijn zienswijze op de zaak aan het college van burgemeester en schepenen mede te delen; dat verzoeker samen met zijn raadslieden op 23 april 1998 en vervolgens opnieuw op 11 juni 1998 voor het college van burgemeester en schepenen verschenen zijn en er telkens, ook schriftelijk, hun visie op de feiten hebben gegeven; dat het college van burgemeester en schepenen op 18 juni 1998, onder verwijzing naar de brieven van de hoofdcommissaris van politie, naar "een zeer lange lijst van processen-verbaal" waarmee bewezen wordt dat "er steeds weer wederrechtelijk een standplaats werd ingenomen op de openbare weg", naar "fotomateriaal" waaruit moet blijken dat verzoeker de wagen BDA 082 wederrechtelijk als taxivoertuig gebruikt, naar "het veroordelingsbericht van het Hof van Beroep te Gent, waaruit blijkt dat (verzoeker) (...) in beroep veroordeeld werd (...) wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen (...) (wat) voor gevolg heeft dat betrokkene niet meer voldoet aan de moraliteitsvereisten, zoals vastgelegd in de wetgeving op de taxidiensten" en naar in het kader van het onderzoek van de vereiste solvabiliteit bij de Inspectie van de Sociale Wetten te Kortrijk bekomen informatie waaruit blijkt dat verzoeker "achterstallige bijdragen verschuldigd is aan de R.S.Z.", besloten heeft de voor drie voertuigen verleende vergunningen voor de exploitatie van een taxidienst in te trekken met ingang van de dag van betekening van de beslissing, wat gebeurde met een brief van 22 juni 1998; dat verzoeker op 30 juni 1998 het administratief beroep, voorzien bij artikel 9, § 2, van de wet van 27 december 1974, heeft ingediend met de uitdrukkelijke vraag om gehoord te worden; dat op verzoek van de provincie-

gouverneur, de stad Kortrijk op 19 juli 1998 een verduidelijkende nota aan het provinciebestuur heeft laten worden waarin zij de feitelijke gegevens van de zaak besprak en de juridische elementen van het beroepsschrift beantwoordde; dat de raadsman van verzoeker op zijn beurt, op 3 augustus 1998, een antwoord op de stellingnames van de stad Kortrijk aan het provinciebestuur heeft toegezonden; dat verzoeker en zijn raadsman vervolgens op 17 september 1998 door de bevoegde provincieambtenaar zijn gehoord en dat uit het verslag van die bijeenkomst blijkt dat verzoeker op dat ogenblik geen nieuwe gegevens toegevoegd heeft aan deze vermeld in de schriftelijke stukken waarvan de provinciegouverneur reeds kennis had; dat, na het verhoor, de stad Kortrijk op 22 september 1998 aan de provinciegouverneur wel nog een "repliek" heeft bezorgd op de bemerkingen die verzoeker in zijn brief van 3 augustus 1998 aan het provinciebestuur had uiteengezet; dat die "repliek" aan verzoekers raadsman medegedeeld is, dat deze erop aandrongen heeft het stuk niet in overweging te nemen zonder hem "uit te nodigen tot een nieuwe hoorzitting" maar dat de provinciegouverneur zonder op de vraag in te gaan op 28 september 1998 met de thans bestreden beslissing het ingestelde beroep heeft verworpen;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de driedubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat aangetoond wordt dat het dreigende moeilijk te herstellen ernstig nadeel een onmiddellijke behandeling van de zaak noodzakelijk maakt;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van de rechten van verdediging die hem gewaarborgd zijn door artikel 6.1. van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en van het recht om zijn standpunt naar voren te brengen doordat de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen, nadat hij verzoeker gehoord had, nog een nota van de stad Kortrijk, 22 september 1998 gedagtekend, heeft ontvangen en doordat de gouverneur, naar blijkt uit de overwegingen van de bestreden beslissing, op dat stuk acht geslagen heeft zonder hem nog opnieuw te horen over de inhoud van die nota;

3.2.1. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat zij de brief van 22 september 1998 van de stad Kortrijk onmiddellijk na ontvangst aan verzoekers raadsman heeft doorgezonden en dat zij pas op 28 september 1998 -de dag waarop de bestreden beslissing genomen is- vanwege die raadsman een vraag heeft ontvangen om opnieuw gehoord te worden; dat zij opmerkt dat de wet van 27 december 1974 haar ertoe verplicht om binnen een termijn van drie maanden uitspraak te doen over het bij haar ingestelde beroep en dat zij in het kader van de op haar rustende zorgvuldigheidsverplichting ertoe gehouden was die termijn na te leven zodat zij onmogelijk verzoeker nog kon horen voor het verstrijken van die termijn op 2 oktober 1998; dat zij daaraan toevoegt dat de brief van 22 september 1998 van de stad Kortrijk "een loutere herhaling van hun standpunten" betreft zodat het nieuwe verhoor van verzoeker niet van aard kon zijn om de beslissing van de gouverneur, die beschikte over een schriftelijke uiteenzetting van verzoeker en van de stad Kortrijk en die verzoeker op 17 september 1997 had gehoord, te beïnvloeden; dat zij tenslotte betoogt dat zij verzoeker daadwerkelijk, in het kader van de door de Raad van State ontwikkelde rechtspraak in verband met de als beginsel van behoorlijk bestuur

ingestelde verplichting om zich volledig voor te lichten over de gegevens van de zaak, gehoord heeft en dat de standpunten van de partijen haar op dat ogenblik duidelijk waren;

3.2.2. Overwegende dat ook de tussenkomenende partij opmerkt dat de brief die zij op 22 september 1998 aan de provinciegouverneur liet worden "geen enkel nieuw feit of tenlastelegging aanvoert", maar dat hij alleen een "juridische commentaar" bevat op de "replik van de verzoeker"; dat zij harerzijds betoogt dat verzoeker voldoende gelegenheid gekregen heeft, zo voor het college van burgemeester en schepenen als voor de provinciegouverneur, om zijn standpunt uiteen te zetten, dat hem zelfs een echt recht van verdediging toegestaan is (mededeling van de inbreuken, inzagemogelijkheid van het dossier, mededeling van de voorgenomen beslissing, schriftelijke en mondelinge uiteenzetting van zijn verweermiddelen) en dat die rechten niet miskend zijn doordat verzoeker niet meer heeft kunnen reageren op een brief van het stadsbestuur waarin toch geen nieuwe gegevens naar voren zijn gebracht;

3.3.1. Overwegende dat de wet van 27 december 1974 betreffende de taxidiensten, noch de reglementen genomen ter uitvoering van die wet, aan een persoon die dreigt een vergunning te verliezen een echt recht van verdediging garandeert; dat de Raad van State aanneemt dat aan de waarborgen die artikel 6.1. E.V.R.M. aan de rechtzoekende in de aldaar genoemde aangelegenheden garandeert voldaan is doordat de betrokkene tegen een beslissing die hem grieft bij de Raad in beroep kan komen; dat het middel in dat opzicht niet ernstig is;

3.3.2. Overwegende dat een bestuur, overeenkomstig de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht, degene tegen wie een maatregel wordt overwogen die hem nadeel berokkent en die gestoeld is op een gedraging die hem als een

tekortkoming wordt aangerekend in de gelegenheid moet stellen om aan dat bestuur zijn standpunt ter kennis te brengen aangaande de hem verweten tekortkomingen en de maatregel die deze tekortkoming met zich kan brengen;

Overwegende te dezen dat zowel het college van burgemeester en schepenen als, in graad van beroep, de provinciegouverneur de op hen rustende verplichting zeer wel begrepen hebben en ook dienovereenkomstig gehandeld hebben; dat verzoeker zich te dezen trouwens alleen enkel verzet tegen het feit dat hij zich, ter gelegenheid van de organisatie van een nieuw door hem gevraagd verhoor, niet heeft kunnen verdedigen tegen de brief van de stad Kortrijk die op het laatste ogenblik door de verwerende partij nog bij het dossier is gevoegd; dat evenwel verzoeker op die manier opnieuw een element in het geding brengt dat verband houdt met het recht van verdediging waarop, als hierboven gezien, hij ten onrechte aanspraak maakt; dat verzoeker ook in gebreke blijft precies aan te tonen welk nieuw inhoudelijk element, waarover hij voordien nog geen uitleg had kunnen geven, de brief van de stad Kortrijk alsnog aan het dossier heeft toegevoegd; dat het middel niet ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van artikel 9, §1, juncto artikel 21 van de wet van 27 december 1974 betreffende de taxidiensten doordat, hoewel artikel 21 van de wet bij wege van een substantieel vormvoorschrift bepaalt dat overtredingen worden vastgesteld door middel van processen-verbaal die tot bewijs van het tegendeel bewijskracht hebben en die binnen de acht dagen na de vaststelling aan de overtreder worden gezonden en hoewel artikel 9 van de wet de intrekking van een vergunning mogelijk maakt wanneer de wet of zijn uitvoeringsbesluiten "overtreden (...) worden", de verwerende partij zijn vergunning intrekt zonder dat het desbetreffende

dossier een proces-verbaal van een ter zake bevoegde overheid bevat waaruit enige overtreding van de wet of haar uitvoeringsbesluiten blijkt; dat hij van oordeel is dat er in die omstandigheden ook niet regelmatig kan besloten worden tot het bestaan van een overtreding in de zin van artikel 29 van de aanvullende gemeentelijke politieverordening betreffende de exploitatie van de taxidiensten en ook niet tot de zgn. miskennen van de moraliteitsplicht door verzoeker; dat hij daaraan toevoegt dat de omstandigheid dat het dossier een lijst bevat die verwijst naar verschillende processen-verbaal de afwezigheid van de processen-verbaal zelf niet kan goedmaken omdat die lijst geen gegevens bevat over de feiten die aan verzoeker worden ten laste gelegd, omdat hij ontkent overtredingen op de taxiwetgeving te hebben begaan en omdat de op de lijst vermelde processen-verbaal niet wijzen op een overtreding van de taxireglementering; dat hij ook betoogt dat de in het dossier opgenomen foto's geen bewijs van enige inbreuk vormen omdat bijvoorbeeld niet blijkt dat hij niet bezig was een cliënt af te halen;

4.2.1. Overwegende dat de verwerende partij uiteenzet dat artikel 21 duidelijk de bedoeling heeft de rechten van de overtredders veilig te stellen in een aangelegenheid die tot zware administratieve en strafrechtelijke sancties kan leiden; dat zij betoogt dat ook in dit geval alle rechten van verzoeker gewaarborgd zijn, onder meer door de brieven van 18 augustus en 16 december 1996 van de hoofdcommissaris van de stad Kortrijk waarop verzoeker niet gereageerd heeft, door de lijst van de processen-verbaal die m.b.t. het voertuig nr. FBB 876 zijn opgesteld aangaande inbreuken op het betalend parkeren op de openbare weg en door de in het dossier opgenomen foto's waaruit blijkt dat een niet voor taxivervoer toegelaten voertuig toch als zodanig is gebruikt en dat het voertuig FBB876 een standplaats op de openbare weg heeft ingenomen;

4.2.2. Overwegende dat de tussenkomen de partij opmerkt dat uit artikel 9, §1, van de wet van 27 december 1974 niet volgt dat het bewijs van een overtreding alleen maar kan geleverd worden door middel van processen-verbaal die opgemaakt zijn overeenkomstig artikel 21 van de wet, dat artikel 21 van dezelfde wet "geen beperking inhoudt van de bewijsmiddelen waarop het bevoegde college zich kan steunen voor de intrekking of de schorsing van de vergunning" en dat de omstandigheid dat de strafrechtelijke inbreuken moeten vastgesteld worden op de wijze bepaald in artikel 21 niet inhoudt dat alleen de op die wijze vastgestelde misdragingen in aanmerking komen voor een o.m. administratiefrechtelijke beoordeling;

4.3. Overwegende dat artikel 9, §1, van de wet van 27 december 1974, bepaalt dat "de (...) vergunning (...) (kan) ingetrokken of voor een bepaalde duur geschorst worden ingeval de bepalingen van deze wet en van de besluiten tot uitvoering ervan overtreden of de aan de vergunning en het bewijs verbonden voorwaarden niet nagekomen worden"; dat artikel 21, §1, lid 2, van dezelfde wet bepaalt: "De bevoegde personen stellen de overtredingen vast bij processen-verbaal die tot bewijs van het tegendeel bewijskracht hebben. Een afschrift van de processen-verbaal wordt binnen acht dagen na de vaststelling van de overtreding aan de delinquent toegestuurd";

Overwegende dat artikel 21 van de wet opgenomen is in het hoofdstuk IV van de wet, "politie en repressie", genoemd; dat die bepaling duidelijk kadert in de strafrechtelijke beteugeling van overtredingen van de reglementering en dat verzoeker, behoudens het gebruik van hetzelfde woord "overtreding" in artikel 9, §1, en in artikel 21, §1, tweede lid van de wet, geen gegeven voorlegt waaruit zou moeten besloten worden dat overtredingen van de wet, inzonderheid wat betreft het

administratiefrechtelijk aspect van de zaak, ook niet op een andere wijze zouden kunnen bewezen worden; dat voor het verwerpen van verzoekers stelling zelfs een argument gevonden wordt in de tekst zelf van de wet aangezien artikel 9, §1, de intrekking mogelijk maakt, niet enkel in geval van "overtredingen", maar ook wanneer "de voorwaarden niet nagekomen worden"; dat het derhalve aan het college van burgemeester en schepenen niet verboden is een vergunninghouder administratiefrechtelijk te sanctioneren op grond van overtredingen van de reglementering waarvan het bestaan op een andere wijze dan met een proces-verbaal van een bevoegde ambtenaar wordt bewezen; dat de verwerende partij derhalve wel degelijk de lijst met de opsomming van processen-verbaal die lastens verzoekers voertuigen zijn opgesteld voor de overtreding van de verkeersreglementering, en inzonderheid voor het onregelmatig parkeren van een taxivoertuig op de openbare weg evenals de foto's waarvan in het dossier een kopie berust als bewijselement kon gebruiken voor haar besluitvorming; dat het middel niet ernstig is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van artikel 29 van de aanvullende stedelijke politieverordening betreffende de exploitatie van taxidiensten doordat de samenlezing van het tweede en het vijfde lid van artikel 29 van het gemeentelijk reglement tot de conclusie dwingt dat een vergunning voor de exploitatie van een taxidienst slechts kan ingetrokken worden wanneer de exploitant binnen de tijdspanne van één jaar drie keer veroordeeld is voor een inbreuk op de taxireglementering terwijl er in zijn geval zelfs geen enkele overtreding bewezen is;

5.2.1. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat artikel 29 van de gemeentelijke verordening, dat volledig conform is aan artikel 9 van de taxiwet, aan het bestuur de mogelijkheid biedt een

vergunning te ontnemen of in te trekken voor elke overtreding van de voorschriften van dat reglement, ook wanneer daarvoor geen veroordeling tussengekomen is;

5.2.2. Overwegende dat de tussenkomende partij opmerkt dat de door de wet ingestelde sancties van toepassing zijn wanneer de wet of de uitvoeringsbesluiten overtreden zijn terwijl de sanctie, die de gemeentelijke reglementering bevat, van toepassing is wanneer dat reglement overtreden wordt, maar zonder dat het gemeentelijk reglement de toepassing van de wet kan verminderen of opheffen; dat zij van oordeel is dat artikel 29 van de gemeentelijke verordening niets bepaalt voor de gevallen waarin de wet of de uitvoeringsbesluiten ervan overtreden zijn of wanneer de in de vergunning gestelde voorwaarden niet vervuld zijn, zoals daar zijn de voorwaarden betreffende de zedelijke waarborgen, de beroepsbekwaamheid en de solvabiliteit van de vergunninghouder;

5.3.1. Overwegende dat artikel 29 van de op 13 juni 1975 door de gemeenteraad van Kortrijk aangenomen "aanvullende politieverordening betreffende de exploitatie van taxidiensten" bepaalt:

"De overtredingen van de bepalingen van dit reglement zullen met straffen van enkele politie gestraft worden, voor zover de algemene besluiten geen zwaardere straffen voorzien en onverminderd de bestuurlijke (...) maatregelen welke jegens de exploitant en de chauffeurs kunnen genomen worden.

De vergunning kan door een beslissing van het college van burgemeester en schepenen tijdelijk geschorst of definitief ingetrokken worden, voor iedere overtreding van de voorschriften van dit reglement, hetzij door de exploitant, hetzij door de chauffeurs.

In geval van hoogdringendheid kan de vergunning tijdelijk geschorst worden door de heer burgemeester (...).

Dezelfde maatregel kan toegepast worden wanneer de exploitant of de chauffeurs zich niet gedragen overeenkomstig de aanwijzingen of bevelen van de politie.

De vergunning kan definitief ontnomen worden van de exploitanten die, wegens drie overtredingen van het onderhavig reglement in de tijdspanne van één jaar, veroordeeld werden, ongeacht of deze overtredingen begaan werden door hun personeel."

5.3.2. Overwegende dat de Raad van State in de huidige stand van het geding de stelling van de verwe-rende en de tussenkomen-de partijen bijvalt dat artikel 29 de intrekkingmogelijkheid van het bestuur niet beperkt tot het geval waarin er een drievoudige veroordeling wegens inbreuken op de taxiwetgeving zou bestaan; dat hij op dit ogenblik daarvoor alleen acht slaat op het feit dat in de zienswijze van de verzoeker de gemeenteraad, door het uitvaardigen van een beperkende clause zonder daartoe bevoegd te zijn, aan het college van burgemeester en schepenen een bepaalde hem door de wet toegekende bevoegdheid zou ontnemen; dat het middel niet ernstig is;

6.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de schending aanvoert van artikel 5 van de wet van 27 december 1974 doordat die bepaling voor het afleveren van een vergunning een onderzoek naar de zedelijke waarborgen, de beroepsbekwaamheid en de solvabiliteit van de aanvrager verplicht stelt terwijl enerzijds die bepaling, omdat zij alleen maar van toepassing is op het ogenblik van de aflevering van de vergunning, geen grondslag kan vormen voor het intrekken van een vergunning en terwijl anderzijds de wet zelf niet bepaalt wat verstaan moet worden onder de begrippen "zedelijke waarborgen en solvabiliteit" zodat de verwe-rende partij niet zonder zich op dat vlak in de plaats van de wetgever te stellen de vergunning waarover hij beschikte heeft kunnen intrekken; dat hij zich "onderge-schikt" beklagt over het feit dat de politiecommis-saris, in strijd met de vigerende wetgeving, een medede-ling van de sociale inspecteur over verzoekers achter-stand in de betaling van zijn R.S.Z.-bijdragen aan het

dossier heeft toegevoegd evenals over het feit dat het dossier een uittreksel uit het strafregister bevat met betrekking tot een recente veroordeling zonder dat daarvoor de machtiging van de Procureur-Generaal bekomen is;

6.2.1. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de wet aan de vergunningverlenende overheid de bevoegdheid heeft gegeven een vergunning in te trekken wanneer de houder de vergunningsvoorwaarden, met inbegrip van de voorwaarden gesteld om de vergunning te bekomen niet meer naleeft, dat de stedelijke politieverordening in artikel 1 bepaalt wat onder "solvabiliteit" moet verstaan worden en dat zij ook stelt dat de "zedelijke waarborgen" gecontroleerd worden op grond van een bewijs van goed zedelijk gedrag, zodat de bevoegde overheid binnen de discretionaire bevoegdheid waarover zij ter zake beschikt kan oordelen dat een achterstand bij de R.S.Z.-betaling en een veroordeling door het Hof van Beroep te Gent wegens opzettelijke slagen met blijvende werkonbekwaamheid reden is om te besluiten dat de vergunninghouder niet meer aan de gestelde voorwaarden voldoet; dat zij daaraan toevoegt dat de vergunningen verleend worden wegens het openbaar nut van de dienst, dat de overheid dus moet waken of dat openbaar nut beveiligd blijft, dat het individueel belang moet wijken voor het algemeen belang, en dat de verwerende partij op grond van de lijst van processen-verbaal van begane overtredingen en op grond van een veroordelingsbericht dat de burgemeester ontvangen heeft in het kader van zijn opdracht van bestuurlijke politie kon besluiten dat verzoeker de vereiste waarborgen niet meer bood;

6.2.2. Overwegende dat de tussenkomenende partij stelt dat verzoeker het feit dat hij achterstand heeft in de betaling van R.S.Z.-bijdragen niet betwist, dat de sociale inspecteurs de bevoegdheid hebben om informatie door te spelen naar ambtenaren die bevoegd zijn om

andere dan de sociale wetgeving te controleren en dat de gemeenteoverheid geen toelating van de procureur-generaal nodig heeft om gebruik te maken van een bericht uit het strafregister;

6.3.1. Overwegende dat artikel 9, §1, van de wet van 27 december 1974 aan het bestuur de mogelijkheid biedt een vergunning in te trekken wanneer de voorwaarden van de vergunning niet worden nagekomen; dat zulks inhoudt dat de vergunning ook kan ingetrokken worden wanneer de voorwaarden waaronder de vergunning verleend is niet meer vervuld zijn of, concreet, wanneer blijkt dat de vergunninghouder niet meer voldoet aan de gestelde vereisten van "zedelijke waarborgen, (...) beroepsbekwaamheid en (...) solvabiliteit";

6.3.2. Overwegende dat de wet inderdaad niet zelf bepaalt wat onder de begrippen "solvabiliteit" en "zedelijke waarborgen" moet worden verstaan; dat het gevolg daarvan niet is, zoals verzoeker meent, dat de vergunningverlenende overheid geen beslissingen zou kunnen nemen, maar wel dat het aan de vergunningverlenende overheid toekomt die begrippen binnen het raam van haar discretionaire bevoegdheid een inhoud te geven; dat in die optiek de rechter dan voor de vraag wordt geplaatst of het bestuur op wettige wijze van die discretionaire bevoegdheid gebruik gemaakt heeft; dat, concreet in dit middel, verzoeker betoogt dat een achterstand in betaling van R.S.Z.-bijdragen en een correctionele veroordeling wegens opzettelijke slagen en verwondingen niet aanvaard kan worden als het rechtsgeldig bewijs dat hij onvoldoende solvabiliteit en zedelijke waarborgen bood om verder een taxibedrijf te exploiteren;

6.3.3. Overwegende dat het koninklijk besluit van 21 maart 1975 betreffende de vergunningen en de bewijzen voor taxidiensten bepaalt dat de aanvrager een bewijs

moet overleggen dat hij in regel is met de sociale zekerheidsbijdragen (artikel 2) en een bewijs van goed zedelijk gedrag (artikel 3); dat, vanuit die regelgeving bezien, thans vastgesteld wordt dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk, en de verwerende partij oordelend in graad van beroep, hun discretionaire beoordelingsbevoegdheid niet te buiten gegaan zijn wanneer zij geoordeeld hebben enerzijds dat de vastgestelde achterstand in de betaling van sociale zekerheidsbijdragen -feit dat verzoeker niet betwist en dat ook niet op een onregelmatige manier bij de onderhavige zaak betrokken lijkt te zijn- het bestaan van een solvabiliteitsprobleem aantoont en anderzijds dat door de veroordeling door het Hof van Beroep te Gent -bewijs geleverd door de neerlegging in het dossier van het veroordelingsbericht waarvoor geen toelating van de Procureur-Generaal moest bekomen worden- het bewijs geleverd wordt van onvoldoende zedelijke waarborgen; dat het middel niet ernstig is;

7.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, van het algemeen rechtsbeginsel dat een administratieve beslissing op deugdelijke grondslagen moet berusten, van het redelijkheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel, doordat de verwerende partij niet antwoordt op de door hem bij het bestuur aangebrachte argumenten, doordat de bestreden beslissing niet in verhouding staat met de ernst van wat hem verweten wordt, en doordat hij met de bestreden beslissing ongelijk behandeld wordt ten opzichte van andere taxi-uitbaters lastens wie zeker niet geringere inbreuken zijn vastgesteld en die toch ongemoeid worden gelaten;

7.2.1. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de motiveringsverplichting zoals die voor de administratieve overheid bestaat niet gelijk te stellen

is met de motiveringsverplichting opgelegd aan de rechterlijke instanties, dat in dit geval verzoeker duidelijk weet waarom de bestreden beslissing genomen is en dat zulks volstaat in het kader van de op haar rustende verplichting; dat zij ook de schending van het gelijkheidsbeginsel, door een ongelijke behandeling van verschillende taxiuitbaters, betwist;

7.2.2. Overwegende dat de tussenkomenende partij stelt dat de beslissing voldoende duidelijk uiteenzet waarom naar het oordeel van de verwerende partij verzoeker niet voldoet aan de vereisten van moraliteit en solvabiliteit, dat de genomen intrekkingbeslissing niet onredelijk is wanneer bedacht wordt dat de gestelde voorwaarden inzake moraliteit en solvabiliteit gericht zijn op de bescherming van de verschillende bevolkingscategorieën waarmee een taxibedrijf in contact komt wat betekent dat een persoon die veroordeeld is voor opzettelijke slagen en verwondingen, die geldproblemen heeft en die de taxireglementering overtreedt in een verzwakte positie komt te staan om de vergunde activiteit nog verder behoorlijk uit te oefenen; dat zij met betrekking tot de schending van het gelijkheidsbeginsel stelt het eventueel niet toepassen van de wet in één geval geen reden kan zijn opdat "zulks telkens opnieuw zou gebeuren";

7.3.1. Overwegende dat de formele motiveringsverplichting -die in dit geval niet voortvloeit uit de algemene wet van 29 juli 1991 maar uit de bijzondere bepaling van artikel 9, §2, van de wet van 27 december 1974- niet zover reikt dat de betrokkene erin een concreet antwoord moet kunnen lezen op al zijn bemerkingen die hij aan de beslissingnemende overheid heeft laten geworden maar dat het volstaat dat in de beslissing zelf de redenen vermeld worden waarom het bestuur gemeend heeft die bepaalde beslissing te kunnen nemen; dat, indien zulks reeds met betrekking tot de beslissing

van het college van burgemeester en schepenen het geval was, de motivering van de thans bestreden beslissing zelfs aansluit bij de verschillende hoofdstukken die verzoeker in zijn beroepsschrift had doen gelden en er een uitgebreid antwoord op verschaft;

7.3.2. Overwegende dat wat de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing betreft (de materiële motivering), de Raad van State in de huidige stand van het geding in de in het verzoekschrift aangebrachte gegevens helemaal geen reden vindt om aan het bestreden besluit de rechtens vereiste grondslag te ontszeggen; dat de gegevens die het college van burgemeester en schepenen op 18 juni 1998 in zijn beslissing betrokken heeft allen steun vinden in stukken uit het administratief dossier die regelmatig bij de feitenvinding konden betrokken worden; dat het gaat om de twee brieven die de politiecommissaris in augustus 1996 en in december 1996 heeft bezorgd en waarvan verzoeker de inhoud nooit betwist heeft; dat het ook gaat om een lijst van processen-verbaal, die als zodanig door verzoeker op geen enkele wijze wordt betwist, en waarin voor ieder proces-verbaal de aard van de begane overtreding vermeld is bij zoverre dat het mogelijk wordt zich op zicht van die enkele lijst een duidelijk beeld te vormen van de verkeersinbreuken en van de daarmee verbonden inbreuken op de taxiwetgeving die met verzoekers voertuigen zijn gepleegd; dat het verder gaat om een verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling van verzoeker wegens opzettelijke slagen en verwondingen, uitgesproken door het Hof van Beroep te Gent op 14 januari 1998 en om de vaststelling van nalatigheid bij het betalen van R.S.Z.-bijdragen; dat verzoeker er in de loop van de beroepsprocedure en ook nu voor de Raad van State er niet in geslaagd is de aldus vastgestelde feitelijke grondslag van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen;

7.3.3. Overwegende dat de Raad van State, acht slaande op diezelfde gegevens van het dossier, er in de huidige stand van het geding niet kan toe besluiten dat de beslissing kennelijk onevenredig is met de aan verzoeker verweten tekortkomingen;

7.3.4. Overwegende, wat de schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, dat verzoeker er zich op beroept dat andere vergunninghouders niet het voorwerp uitmaken van een intrekkingmaatregel hoewel zij volgens hem minstens even ernstige inbreuken hebben gepleegd; dat evenwel het gelijkheidsbeginsel niet ingeroepen kan worden om het behoud van een onwettige situatie te laten voortduren; dat het middel in zijn geheel genomen niet ernstig is;

8. Overwegende dat geen van de door verzoeker aangevoerde middelen ernstig wordt bevonden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de stad Kortrijk in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker;

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen oktober 1900 achtennegentig, door :

de HH. A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

A. VANDENDRIESSCHE.